

– A k... anyját annak, aki ezt a küszöböt ide rakta – reccsent bele a 38 fokos hőségbe a kövér Guszti repedtfazék hangja, miközben a botlása után a nehéz bútordarabon lökött egy nagyot. Özvegy Láponyosné a durva hangra összerezzen. Ura, aki tegnapról kiterítve feküdt a tisztaszoba nagyasztalán szinte minden este elkurjantotta ezt a mondatot. A teherhordó Gusztiba ugyan nem lötyögött most annyi liter pálinka meg sör, mint anno a vén Láponyosban a kocsmázások után, de akkor is szomorú gondolatokat hozott a lelke felszínére.

A háromajtós behemót szekrény ebben a házban egyet jelentett a menedékkal. Kislánykorában odabújt a nyári zivatarok kísérete dörgések és villámlások elől. Egyszer a szomszéd csűrbe csapódva hatalmas tüzet is okozott. Csak arra emlékszik, hogy a nagy kiabálások édes álmából ébresztették fel. Szülei vizes vödörrel rohangáltak fel alá és nem törődtek a megriadt és pityergő kislánnyal. Félelmében belebújt a ruhásszekrénybe, amely az erős levendula és naftalin illattól elbódította, és álomba szenderült. Apja hangjára riadt fel, aki a nevét kiabálta. Mikor megtalálta a szekrényben, hatalmas és izmos karjaiba vette, és kis buksiját puszilgatva vitte vissza az ágyába.

Később ugyanaz a szekrény már a gyerekeinek is bűvő helye lett. Na, nem gyerekjátékból. A durva és agresszív természetű, szinte minden este részegen hazatámolygó Láponyos veréseitől menekült oda az anya és a két reszkető gyermek.

Gondolataiból nagynénje riasztotta fel. - Minek akarsz mindenáron megszabadulni ettől a még most is szép diófaszekrénytől?

– Minek – minek? Csak! – vágott vissza, bár maga sem értette, hogy miért ilyen ellenséges az öregasszonnyal.

– Ha kell, neked adom, nekem már nincs rá szükségem.

– El is viszem, mert te olyan marha vagy, nem értesz a régi bútorokhoz. Ezt a szekrényt a fiam átkeni olajjal, osztán szebb lesz, mint újkorában – vágott vissza flegmán a Bözsi.

De hangja már nagyon távoli volt Láponyosné számára. Mit tudhatja ez a falusi pletykafészek, hogy itt bent a városban, több száz kilométerre minden rokonságtól, egyedül a gyerekeivel, védtelenül, mennyi szenvedést őriztek ezek a szekrényfiókok. A vállfákon függő ingek, zakók, kabátok és bundák. Minden zsebükben volt egy történet...

Előbb csak egyedül bújt be a kabátok és bundák közé, mikor a részegen ordibáló Láponyos haragjában előbb a hokedlit vágta hozzá, majd miután a lábát ért fájdalomtól a konyhapadlóra roskadva a hajába markolt, és az arcára mért záporozó ütésekre tért át, egy óvatlan pillanatban sikerült kirohannia az előszobába. Becsapta az ajtót, mintha kiment volna, de besurrant a másik oldalt nyíló hálóba és reszketve bújt el a szekrény biztonságot sejtető hűvösében.

– Te bűdös kurva, úgy is megöllek! – ordította a férfi a nagy konyhakéssel hadonászva, majd az asztalra kitett vacsora edényeit sodorta le egy durva mozdulattal.

Mikor már a gyerekeit is menteni kellett a szakmai körökben elismert jó nevű bányamérnök részeges agresszív kitöréseitől, már nehezebb volt. A picik féltek és sírtak, miközben anyjuk rettegve tapasztotta kezét a szájukra. Ha megtalálta volna őket az az állat, szomorú véget

érnek...

Ismét az öreg Bözsi állt meg a háta mögött. Nem látta, de a szaga elárulta kilétét. A leheletéből áradó házi főzött pálinka jellegzetes bűze szinte már beleívódott a bőre alá. Bár mindig is állította, hogy ő csak reggelente egy kiskupicával, orvosságként, de mindenki tudta róla, hogy az otthoni kredencének az alján sorakoznak a kis butéliák...

Vagy baltával összehasogatom télire, tüzelőnek.

Vidd csak azt a szekrényt, úgy is kidobtam volna – lökte oda szót a vénasszonynak.

Bolond, bolond... – óbégat rá a vén banya, miközben szorgalmasan hányta magára a keresztet. Bolond vagy te, jóasszony. Az urad halála elvette teljesen az eszed.

Elvette? Özveggy Láponyosné arca hirtelen, mint a kisütő napzuhatag arany sugarai, mosolyra derült. Nem, nem és nem. Egy hirtelen jött gondolattól vezérelve a két bútort cipelő izzadó férfi után szaladt. A háromajtós szekrény már kinn állt az utcán. Az egyik kinyílt ajtaját megfogva egy hirtelen mozdulattal, erősen becsapta. A bútor előbb egy fájdalmas reccsenéssel fogadta a csapódást, majd az ajtó teljesen beragadt.

Bezárva és befogadva magába a sors által kegyetlenül meggyűrt asszony minden fájdalmát...